

από σένα. Θα πιάς λοιπόν και θα μπής στην υπηρεσία του. Είπε βέβαια πικρό για την υπερφανεσία σου να γίνεις υπηρετής άλλου ανθρώπου, αλλ' αυτό θα είναι η τιμωρία σου. Έπειτα ο Ριτουπάμας ξέρεi ένα μυστικό, ένα μαγικό, που τον κάνει πάντα να κερδίζει στα τυχερά παιχνίδια. Κατάφερέ τον να σου το μάθω, για να ξανακερδίσεις το βασίλειό σου και να ξαναπαίρεις τη γυναίκα σου.

Το φείδι γύρισε τότε και τον εδάγκασε, πιάγμα που έκαμε το Νάλα να πορήσει πολύ. Απόρησε όμως ακόμη περισσότερο, άμα είδε πως το δάγκωμα εκείνο πόν μεταμόρφωσε όλως διόλου. Έγεινεν έξαφνα μικρόσωμος και άσχημος.

— Έτσι κανείς δεν θα σε γνωρίζει, του είπε το φείδι. Αλλά πρέπει άκομη να αλλάξεις και όνομα. Να όνομασθής Βαγούκας και να πιάς στο Ραγιά Ριτουπάμα. Νά, αυτός ο δρόμος βγαίνει στο βασίλειό του. Πάρε κι' αυτό το δακτυλίδι. Άμα θελήσης να πάρης την αληθινή σου μορφή, φθάνει να το φορέσης στο δάκτυλό σου.

Αφού είπεν αυτά, το φείδι χάθηκε στο δάσος. Ο Νάλας έκρυψε το δακτυλίδι στη ζώνη του και πήγε στην Άγιόδοξα. Εκεί με τόνον Βαγούκας, έγεινε άμαξήλατος του Ραγιά και τον υπηρέτησε πολύν καιρό πιστά και άξια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'
ΤΙ ΑΠΕΓΕΙΝΕ Η ΡΑΜΑ

Όταν κατέθηκε από τον έλέφαντα, ή Ράμα έτρεξε στην πολιτεία, που ήταν κοντά στο δάσος. Ένας μεγάλος τοίχος την τριγύριζε και τη στιγμή που έφθασε ή άγνωστη Βασίλισσα, οι φρουροί άνοιγαν τες πόρτες. Τους είπε ποιά ήταν' αλλά, όπως και οι πραγματευτάδες, δεν την έπίστευσαν και όσοι άνθρωποι ήσαν εκεί, άρχισαν να την περιγελούν.

— Ίδες την άσχημομούτρα, την κουρελιάρη, που λέει πως είναι βασίλισσα! φώναζαν με γέλια. Και το πλήθος την πήρε από πίσω, όταν άρχισε να τριγυ-

ρίζει τους δρόμους, του κάκου ζητώντας έναν καλό άνθρωπο, ένα φίλο...

— Μου φαίνεται πως είναι τρελή! έλεγεν ό ένας.

— Έγώ νομίζω πως είναι καμιά Πικ-Σά, φώναζεν ό άλλος. Τι λέτε, φίλοι μου; Τη δένουμε χειροπόδαρα και τη ρίχνουμε στο ποτάμι; Αν δεν πνιγεί, θα πη πως είναι μάγισσα και τότε την πάμε στο Ραγιά μας για να την κρεμάσει.

— Ναι, ναι, είναι Πικ-Σά! φώναζε όλο το πλήθος. Έλάτε να τη ρίξουμε στο ποτάμι.

Η δυστυχημένη Ράμα, από το φόβο της, τώβαλε στα πόδια.

Άλλα το πλήθος την άκολουθούσε, ως που λαχανιασμένη, με την ψυχή στο στόμα, ή αγνώριστη Βασίλισσα έπεσε στα σκαλοπάτια του παλατιού. Οι στρατιώτες ήθελαν να την διώξουν και να την κτυπήσουν ή μητέρα όμως του Ραγιά, ή Γρχά-Ρήγαινα, όπως την έλεγαν, τα είδε όλα από το παράθυρο. Κ' έστειλε κάτω μια σκλάβη της να πάρη τη Ράμα και να πη στους στρατιώτες του παλατιού να διαλύσουν το πλήθος, που φέροηκε τόσο ά-

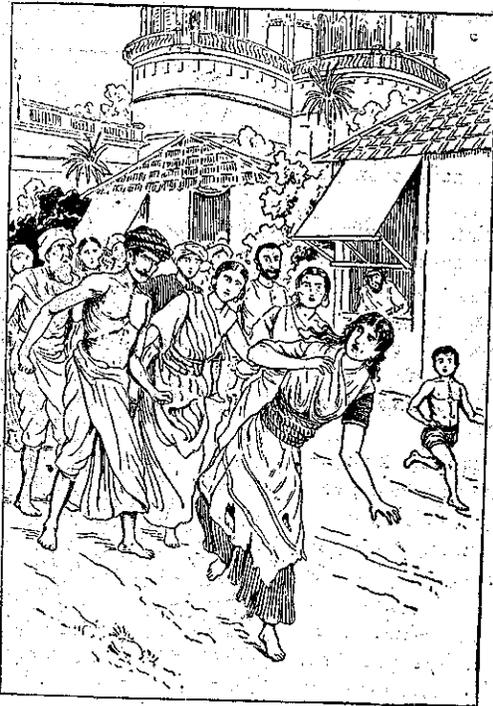
σχημα σε μια ξένη και φτωγή γυναίκα. Όταν ή Ράμα βρέθηκε μπροστά στη Γρχά-Ρήγαινα, από φόβο μήπως την έκορδίδευε κι' αυτή, δεν της διηγήθηκε την αληθινή της ιστορία. Της είπε μόνο πως ήταν γυναίκα ενός κτηματία από χώρα μακρινή, πως ό άντρας της είχε πεθάνη και πως οι κληρονόμοι του την είχαν διώξη.

— Καλά δεν θα γυρίζεις πιά εδώ κι' εκεί, δυστυχημένη γυναίκα, της είπε ή καλή Γρχά-Ρήγαινα. Θα σε πάρω για καμαριέρα μου.

Έτσι, εκείνη που ήταν πρώτα Βασίλισσα, έγεινε τώρα καμαριέρα. Την μεταχειρίζονταν όμως με καλωσύνη, και τες ώρες που δεν είχε υπηρεσία στο παλάτι, προσπαθούσε να μάθη τι απέγεινε ό Νάλας και να εύρη τρόπο για να στείλη γράμμα στον πατέρα της.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Είπε Πικ-Σα! να την ρίξουμε στο ποτάμι...» (Σελ. 270, στ. 6')

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ

Ξελαργυγιστήκαμε προχθές τα σουρουπώματα όλα τα παιδιά φωνάζοντας το γατάκι μας. Πίς πίς έδω, άλλος άλλος εκεί. Που γατούλα! Σκορπισθήκαμε όλα, φάχνοντας στο μαγειρείο, στα κελλάρια, στις μάντρες, στην καλύβα, στον κήπο... άφαντο το γατάκι μας από το πρωί.

— Μωρέ Κώστα, λέγω στο μικρόν αδελφό μου, δεν πιάς και στ' άπάνω πάτωμα να φωνάξεις μήν είναι σε κανένα ντυλάκι κλεισμένο;

— Δέ βαρείσαι; μ' απαντάει, αν ήταν κλεισμένο θα σήκωνε το σπίτι από τα νιαουρίσματα! δεν είναι εδώ το γατάκι!

— Τι έγεινε λοιπόν;

— Ξέρω κι' εγώ; μου μουρμουρίζει.

Και σαν να μου φάνηκαν τα ματια του βουρκωμένα.

— Δεν ντρέπεσαι, βρέ Κώστα; του λέγω. Κλαίς για το γατί; Κάπου έδω θα είναι τρυπωμένο, ή θα είναι κλεισμένο σε κανένα υστερόκι. Στα ύστερα κι' αν χαθή, άλλο θα μάς κάνει ή γάτα μας.

— Έγώ τη θέλω τη γατούλα! μου φωνάζει τότε και βάνει τα κλάματα στα γερά.

— Σώπκ, καίμενε, του λέγω, θα σε γελάσουν όλοι άμα σ' έξουν να κλαίς. Τώρα μεγάλωσες και σύ.

Άκόμα χειρότερα. Που να μερώση εκείνος!

**

Και σα μαζευτήκαμε όλα στην αυλή:

— Έγώ ξέρω, μάς λέγει κλαιώντας, που είναι ή γατούλα μας και δε φταίει άλλος κανένας... φταίει αυτή. Τη φώναξα δυό ώρες με όλα τα δυνατά μου και δεν ήρθε, είπα ύστερα πως ήρθε στο σπίτι μοναχή της, έρχουμ' έδω, τη φωνάζω, δε φάνηκε πουθενά. Απόμεινε στο λόγγο.

— Στο λόγγο; τον ρωτάει ό μεγαλύτερος αδελφός μου. Ποιος την πήγε κι' τη γατούλα;

— Έγώ την πήγα, του απαντιέται. Μήπως ήξερα πως δε θα θελήση να μ' άκούση; Την πήρα μαζί με το σκυλί μας, την Κατσιβέλω, για να παίξουν και να κάνουν εκεί το κυνήγι.

— Μα το γατάκι θα κυνηγήσει ή Κατσιβέλω; αυτή παίζει καθέμερα μ' αυτό.

— Σα δεν βρισκονταν εκεί λαγός, τί θα έκανε το σκυλί; δε θα κυνηγήσει το γατάκι;

— Αί, κι' ύστερα;

— Νά, σαν πήγα στο λόγγο, απόλυσα πρώτα από την άγκαλιά μου τη γατούλα, ύστερα έλυσα την Κατσιβέλω από την άλυσσο και τη βάνω για να κυνηγήση το γατί. Αυτό το χαμένο σκυλάκι της και κρύφτηκε, χάθηκε απ' τα μά-

τιμου, και το σκυλί τράβηξε άλλον δρόμο.

— Και τώρα; τον ρωτάει ό αδελφός μου Τάκης.

— Νά τι λέω να κάνωμε. Να πάμε δλοι αύριο το πρωί να το βρούμε. Άλλος θα ψάξη απ' έδω, άλλος απ' εκεί, θα το ξεφυτώσωμε. Μπορεί ν' άκούση τες δικές σας τες φωνές και να φανερωθή, γιατί θα φοβάται τώρα από μένα. Και να πάμε έτσι για περίπατο να μην το μάθω ό πατέρας και με μαλώση. Αν το μαρτυρήσετε, θα μαρτυρήσω κι' εγώ όλους στον πατέρα.

— Έλα να ιδούμε, του λέμε, τί θα μαρτυρήσης για μάς;

— Έσύ μία φορά έφαγες το γλυκό π' αλησμόνησε άνοιχτό ή μητέρα, μου λέγει.

— Δεν έφαγες τότε και σύ; τον ρωτώ.

— Έσύ μου έδωκες πάλι, μ' απαντιέται. Και σύ, λέγει στην αδελφή μου, δοκίμασες κάποτε το φριγι από τη φωτιά...

— Θα το άφισα χωρίς άλλας;

— Μιά φορά το δοκιμάζου, κυρία μου. Έσύ τότε πεινούσες και πήρες άράδα... Κ' έσύ, λέγει του αδελφού μου, περιεργάζουσαν προχθές τα τσιγάρα του πατέρα.

— Με είδες να καπνίσω ποτέ, βρέ άνόητε; του λέγει ό Τάκης.

— Δέ σ' είδα, μα σα δεν ήμουνεγώ, τότες μπορούσες ν' άναβες κανένα. Κ' έσύ, λέγει στην μικρή αδελφή μου, θυμάσαι που έγυσες όλη τη μελάνη στην ποδιά μου και δε σε μαρτύρησα;

(Έπεται το τέλος) **ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΡΟΝ

Άγαπητοί μου,

ΔΡΦ μ' άριστον! ανακράζει εις ένα του ύμνον ό παλαίος Πινδαρος. Είναι ή έποχή, κατά την όποιαν ή ανακράσις άνέρχεται συχνότερα εις τα φρυγμένα χείλη, εκείνων τουλάχιστον που την γνωρίζουν... Άλλά είναι ανάγκη να προστρέξη κανείς εις τον Πινδαρον ή εις άλλον ποιητήν διά να έγκωμιάση το νερόν τώρα το καλοκαίρι; Θα εύρη και μόνος του τας τρυφερωτέρας λέξεις διά το πολύτιμον και ευεργετικόν αυτό πράγμα. Μου φαίνεται μάλιστα, ότι εκείνο το «άχ! κρύα μου, δροσερό μου νεράκι! άθάνατο!» που θα έλεγε και ό πλέον

αμαθής, αξίζει όσον και το «άριστον ύδωρ» του μεγάλου λυρικού.

Άλλ' ήθελα τώρα να ήμουν κι' εγώ ποιητής διά να το έγκωμιάσω όπως του πρέπει! Από το νερόν της θαλάσσης, που μάς χαρίζει το ζωογόνον του λουτρον, από το νερόν της καλοκαιρινής μπόρας, που άναγαλλιάζει το χόρτο και το λουλούδι, από το παγωμένον νερόν της πηγής, που μάς ευφραίνει εις την έξοχόν, έως το νερόν της πόλεως, της δεξαμενής, που το κρύνωμεν εις τ' αεινήτικα κανάτια ή εις την παγωνιέραν... Τι θα έγινόμαθα με αυτήν την ζέστην, αν δεν είχαμεν το θαλάσσιον λουτρον μας, την ψυχρολουσιάν μας, το παγωμένον μας ποτήρι του νερού! Άλλ' μωρόν ή γλυκόν, απλώς δροσερόν ή κατάψυχρον, το νερόν το καλοκαίρι δεν είναι ό μεγαλύτερός μας ευεργέτης;

Διέκοφα την έπιστολήν μου διά να πιά άκομη ένα ποτήρι... Άχ, τί ώραίον που ήτο!... Ποιον ποτόν της άνθρωπίνης τέχνης θα ήμπορούσε να συγκριθή με αυτό που μάς έχάρισεν ή φιλόστοργος φύσις!.. Άλλά διά να το αναγνωρίση κανείς, πρέπει να εύρεθής εις την θέσιν που εύρέθη προχθές ένας μικρός φιλικός όμιλος, του όποιου άπετέλουν μέρος. Είχαμεν αναγκασθή να κάμωμεν πολύν δρόμον εις ώραν της ήμέρας θερμής. Κατάκοποι, εξηντηλημένοι, διψασμένοι, έπέσαμεν εις ένα κήπον της όδοϋ Πατησίου.

— Τι θα πάρετε; μάς ήρώτησεν ό περιποιητικός υπηρέτης.

— Νερό και καφέ! είπεν ένας κύριος.

— Νερό και λουκούμι! είπε μία κυρία.

— Νερό και κανένα φρούτο! είπε μία άλλη.

— Μόνον νερό! άνέκραξεν ένας κύριος.

— Κ' εγώ μόνον νερό, και σου το πληρώνω για σαμπάνια, προσέθεσεν ένας άλλος.

Καφέδες, λουκούμια, φρούτα, μύρρες, έμειναν κατά μέρος. Και όλοι έπεσαν στο κρύο νερό, στο νεράκι... Ήψυγεν άμέσως και ή κόουρασις και ή δυσθυρία. Ζωηροί και εύθυμοι, άρχισαμεν να... ύμνολογοούμεν το νερό. Τότε ενθυμήθη κάποιος και τον στίχον του Πινδαρου:

— Άριστον ύδωρ!

— Ω, είπεν ένας άλλος, αυτό δεν είναι ύδωρ, είναι νερό. Ύδωρ μπορεί να είναι το άπεσταγμένον του φαρμακείου. Άλλά ένα νερό τόσο φρέσκο, τόσο κρύο, πως να το πής άλλοιώςτικα από νερό;

— Και όμως, είπε μία κυρία, και το νερόν είναι πανάσχοια λέξις. Νομίζω ότι έχει σχέσηιν με τον Νηρέα και τας Νηρηίδας. Και ό λαός μας σήμερα δεν έχει Νεραίδες;

— Η Νεραίδες του λαού μας, εξήγησες τότε ό άλλος, έχουν σχέσηιν με τας Νηρηίδας των άρχαίων, όχι όμως και με

το νερόν. Το νερόν είναι νέα λέξις, βυζαντινή. Και ξεύρετε πως έπεκράτησε; Το έπιθετον άντικατέστησε σιγά-σιγά το ύσασαστικόν. Έλεγαν τότε «νεαρόν ύδωρ», δηλαδή φρέσκο. Συχνά ζήτησαν μόνον νεαρόν, παραλείποντες ως έννοούμενον το ύδωρ. Από το νεαρόν λοιπόν έγεινε το νερόν, και αυτό πλέον έσχημαίεν ύδωρ. Η άντικατάστασις του ύσασαστικου διά του επιθέτου εις την γλώσσαν παρατηρείται συχνά. Οι βυζαντινοί έλεγαν «σηκωτόν ήπαρ», και από το σηκωτόν αυτό, εις την γλώσσαν μας, τ' ήπαρ έγεινε σηκώτι.

Άρχισαμεν με τον Πινδαρον κι' έτελειώσαμεν με γλωσσολογίαν. Άλλ' ήσως έμάθετε κάτι, το όποιον δεν ήξεύρατε: Άπό που παράγεται ή κοινωτέρα λέξις της νέας μας γλώσσης.

Σας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΞΟΧΑΙ

1.

Τα Φάληρα το κύμα δέρνει κι' ή θάλασσα στεφανώτη δροσούλα μυρωμένη φέρνει σ' όποιον κοντά της περπατεί.

Γύρω στα βότσαλα, στην άμμο παίζουν άμέριμνα παιδιά στρωμένα, καθισμένα χάρη στην Φαληριάτικη άμμουδιά.

Και φεύγουν βάρκες με πανάκια κι' έρχονται πάλι μερικία, γοργές σαν τα περιστεράκια και πάλι σαν κι' αυτά λευκά.

2.

Γαλάζιο κύμα την Καστέλλα μόνο στα πόδια την φιλεί, σαν μια πανώμορφη κοπέλλα, σαν κόρη της στεργιάς ψηλή,

Που ή γη στα χέρια της την έχει και την κρατεί με τί χιρά και κάτω ή θάλασσα την βρέχει — την περιζώνει με νερά!

3.

Η Κηφισιά μ' άνθους γεμάτη, με παλατάκια ζηλευτά, και τον άδιάφορο διαβάτη τον κάνει εύθυσ και σταματά

Κι' όμως τί πρώτο να ζηλέψη τί δεύτερο και τί στερνό; ότι στη γη είναι να πιστέψη ή μη ψηλά στον ούρανό;

Στου Παραδείσου τάνθη πλάι και σε κρυστάλλινα νερά, που πάντα κάθε τι γελάει, παντού σκορπίζοντας χαρά;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα υπό MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων : — Ο Νικόλας Καρακάς ευρέθη τυχαίως και εν άγροίη του εις τὸ ἀερόπλοιο του κυρίου του Ἀβραάμ Ουίξων, μετὰ δύο άγνωστων, τὸς ὁποίους εθεώρει ὡς κρυπτοκλέπτας. Οἱ δύο αὐτοὶ άγνωστοὶ εὗρισκονται τώρα λιπόθυμοι εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν, ὃ δὲ πιστὸς ὑπηρέτης εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ φεγγοντος ἀεροπλοίου. Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ μεγάλη του ἐκκλησίαις, ἡ πρώτη του σκέψις ὑπέθεσε νὰ σώσῃ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο μηχανήμα, νὰ τὸ ἐπιναρξῇ εἰς τὴν δεξιὴν πτέρυγα τοῦ κήπου, ὡς ὅσον καὶ ἀβλαβές. Πρὸς τοῦτο ἐδοκίμασε νὰ κινήσῃ τὸ πηδάλιον. Ἄλλ' ὁ χειρισμὸς του ἐπὶ ἤρξεν ἀτυχῆς καὶ τὸ ἀερόπλοιο, ἀντὶ ν'

«Εἰς τὴν ἐξαφανικὴν των ἐμφάνισιν ὁ Νικόλας Καρακάς ὀπισθοχώρησεν ἐκπληκτός...» (Σελ. 272, στ. γ')

κλιον, ἀλλὰ καὶ πάλιν καμμία ἀλλαγὴ διευθύνσεως. Ἀνήσυχος, ὁ ὑπηρέτης συμπληρώνει ἡμικύκλιον, ἔπειτα κάμνει μίαν ὀλόκληρον στροφὴν, ἔπειτα δύο, τρεῖς, τέσσαρας στροφάς. Ἄλλὰ τὸ ἀερόπλοιο του ἱατροῦ ἐξακολουθεῖ ἀπαρέγκλιτως τὸν πρῶτον του δρόμον. Ταραγμένος, ἔντρομος, — καὶ ποῖος εἰς τὴν θέσιν του δὲν θά ἦτο ; — ὁ Νικόλας Καρακάς λημονεῖ κάθε φρόνησιν καὶ στρέφει τὸν τροχὸν συνεχῶς καὶ παραφόρως. Τότε μόνον ἐννοεῖ τί συμβαίνει καὶ γίνεται κάτωχος... Εἶτε διότι τὸ πηδάλιον δὲν εἶχε προσαρμοσθῆ ἀκόμη εἰς τὸ ἀερόπλοιο, εἶτε διότι τὸ εἶχε χαλάσῃ ἡ σύγκρουσις μετὰ τὰς ὑψηλάς οἰκίας τοῦ Σικάγον, ὁ τροχὸς εἶνε ἐλεύθερος καὶ δὲν κινεῖ τίποτε. Μ' ἐν πῆδημα, ὁ Νικόλας Καρακάς ὀρμᾷ εἰς τὴν πρῶραν, ἔπειτα εἰς τὴν πρῶμην. Οὔτε ἔγχοις πηδαλίου ! Τὸ ἀερόπλοιο του ἱατροῦ Ουίξων προχωρεῖ, ἀλλ' εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, ὅπου θέλει, ὡς ἄλογον ἀφηνιασμένον, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπακούει πλέον εἰς τὸν ἀναβάτην. Παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς μηχανῆς του καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ρευμάτων, παρασύρει τὸν Νικόλαον Καρακάν με μίαν πτησιν τρελλήν, ἀνυπότακτον, πρὸς τὸ μυστήριον, πρὸς τὸ άγνωστον ἴσως πρὸς τὴν καταστροφὴν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ προξενεῖ εἰς τὸν δυστυχεῖ ὑπηρέτην φόβερὰν ἐντύπωσιν. Με ὅλον τὸ θάρρος, με ὅλην του τὴν δραστηριότητα, ἀπελπίζεται, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μένει στηριγμένος, εἰς τὸ κιγλίδωμα τοῦ καταστρώματος, ἀποβολωμένος, κυττάζων γύρω του χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε. Θὰ ἐγκαταλειφθῇ λοιπὸν εἰς τὴν τύχην του, θὰ παρασυρθῇ οὕτω χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν ; Ὁχι, δὲν εἶνε δυνατὸν. Ἀφοῦ τὸ ἀερόπλοιο δὲν εἰμπορεῖ νὰ κυβερνηθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ καταβῇ, νὰ προσεδρασηθῇ, νὰ παύσῃ τὸν τρελλὸν του δρόμον. Τότε ἴσως, λυόμενον μετὰ προσοχῆς, θὰ ἤμπορούσε νὰ μετακομισθῇ εἰς τὸ

Σικάγον, καὶ ὅσον μεγάλη ἂν θά ἦτο ἡ ζημία, δὲν θά ἦτο τοῦλάχιστον ἀνεπανόρθωτος. Καθὼς βλέπετε, ὁ Νικόλας Καρακάς δὲν ἀπηλπίζετο παρὰ διὰ τὸν κύριόν του καὶ ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο παρὰ πῶς νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ σφάν τὴν θαυμασίαν του μηχανήν. Διὰ τὴν κινδυνεύουσαν ζωὴν του ὁ γενναῖος καὶ πιστὸς ὑπηρέτης δὲν ἐφρόντιζε διόλου. Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν συλλογισθῇ !.. **Δύο άγνωστα πρόσωπα.** Προχωρεῖ τώρα πρὸς τὴν καταπακτήν, ὅταν, ὡχραί, ἀνήσυχτοι, δύο κεφαλαὶ ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ καταστρώματος καὶ ἔπειτα, ἔξαφνα, δύο σώματα ἀνακύπτουν, δύο κορμαὶ ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τεσσάρων ποδῶν, καὶ, ὡς ἐάν ἐξῆλθον ἀπὸ ἀγισθασιατικῆ κουτάκι μ' ἐλατήριον καὶ μ' ἐκ π λ η ξ ι ν, οἱ δύο ἄλλοι ἀκούσται ἐπιβάται τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ ἱατροῦ Ουίξων, εὗρισκονται ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ δώματος, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὸν Νικόλαον Καρακάν. Εἰς τὴν ἐξαφανικὴν ἐμφάνισίν των, ὁ ὑπηρέτης ὀπισθοχώρησεν ἐκπληκτός. Τρόντι, δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τοὺς δύο ἐκείνους δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη τῷ εἶχε δώσῃ ὡς συντρόφους. Ἄλλ' ἡ παρουσία των τῷ ὑπενημίσει, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἡ κυρία αἰτία ὄλου τοῦ κακοῦ τοῦ ἔγεινε, καὶ τοῦτο τὸν ρίπτει ἀμέσως εἰς τρομερὰν καὶ μανιώδη ὀργήν. Ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς ὑβρίσῃ, νὰ τοὺς προκαλέσῃ, ἴσως νὰ τοῖς ἐπιτεθῇ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι δὲν κάμνουν οὔτε ζῆμα. Με ὑπομονήν, με ἡσυχίαν, τὸν ἀφίχονται νὰ πλησιάσῃ, νὰ τὰ πῆ, νὰ ξεθυμάνῃ. Καὶ ὅταν ἀθμαινῶν, ἔξαλλος, με τοὺς γρόνθους ἀκόμη συνεσιγμένους, παύει πλέον τὰς φωνάς : — Συγγνώμην, μίστερ Καρακά, προσφέρει τότε ὁ ὑψηλότερος τῶν δύο με τὴν μεγαλητέραν εὐγένειαν, ἀποκαλυπτόμενος ἐνώπιόν του, θὰ ἔχετε τὴν ὑπερτάτην καλωσύνην νὰ μᾶς εἰπῆτε πῶς εὗρισκόμεθα ; Ἡ ἐρώτησις αὐτῆ, εἰς τοιαύτην στιγμήν, προξενεῖ εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἱατροῦ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὡστε ἀπομένει με ἀνοιχτὸν στόμα, ἀνίκανος πλέον νὰ προσφέρῃ λέξιν. Οἱ δύο ἄνδρες ἀνταλλάσσουν τότε βλέμμα καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε, ὀμιλήσῃ, προχωρῶν ἐν βῆμα, πρόσθεται με τὴν ἰδίαν εὐγένειαν : — Πραγματικῶς, μίστερ Καρακά, δὲν μᾶς γνωρίζετε καὶ ἐλημονήσαμεν νὰ συστηθῶμεν. Καὶ δεικνύων τὸν συντροφόν του : — Ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ὁ πλοίαρχος Χάρρου Τζήνφοκ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν, ὁ δὲ

ὑποφαινόμενος δούλος σας, ὁ μηχανικὸς Κύρος Κούντ ἀπὸ τὸ Πιττσβούργον. **ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.** **ΤΡΕΙΣ ΤΩΡΑ** **Κύρος Κούντ καὶ Χάρρου Τζήνφοκ.** Ἡ κατάπληξις τοῦ Νικόλα Καρακά δὲν περιγράφεται. Βεβαίως, ἐάν ἐπερίμενε κάτι ἐκ μέρους τῶν δύο συντρόφων, τοὺς ὁποίους τῷ ἐπροφήθευσεν ἡ τύχη, δὲν ἦτο οὔτε ἡ ἐρώτησις ἐκείνη, οὔτε, πολὺ ὀλιγώτερον, ἡ παράδοξις αὐτῆ σύστασις. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀποκρίνεται λέξιν. Ἐξάφνα ὁμοῦ ἡ μνήμη τῷ ἐπανέρχεται. Ἐνθυμεῖται ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐρρίφθησαν ἐμπρὸς του, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ καὶ ἄλλοτε. Πού ;... Δὲν εἰξεύρει πλέον... Ἄλλὰ συγκεντρώνει τὰς ἀναμνήσεις του καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἐνθυμεῖται. Εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἐπισκεπτῶν, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγε, πρὸ δέκα περὶ πού ἡμερῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἱατροῦ, τὴν ὀρισμένην διὰ τὰς ἐπισκέψεις ὤραν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος διεβίβασε τὰ ἐπισκεπτή-

ριά των, ἀφοῦ τάνέγγωσε... Ναι, ναι, τώρα τὰ ἐνθυμεῖται καλά. Ἀδιστακτικῶς, με κίνδυνον νὰ δεχθῇ καμμίαν ἐξαφανικὴν ἐπίθεσιν, ἐάν ἡ μνήμη του τὸν ἠπάτα, προχωρεῖ τολμηρῶς πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη ἐξέρχεται ὀλόκληρος ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὑπὸ τὸ ζωγρόν της φαῖς ὁ Νικόλας Καρακάς παρατηρεῖ τὰ πρόσωπα τῶν συνεπιβατῶν του καὶ τοὺς ἀναγνωρίζει. Εἶνε τῶνόντι οἱ ἐπισκεπταὶ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος. Ἐύρωστοι, καλοκαμωμένοι ἄνδρες καὶ οἱ δύο με χαρμηλοστοκτικὰ διόλου ἀντιπα-

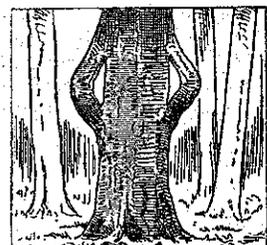

«Σκύπτουν καὶ κυττάζουν ἀπὸ τὸ κιγλίδωμα...»

θητικὰ, με ἔψιν διόλου ἀνησυχαστικῆν. Ὁ πρῶτος, ὁ ὑψηλότερος, ὁ μίστερ Κύρος Κούντ, ἔχει τὸ μέτωπον θερμὸν μ' ἓνα μανδηλί, τὸ ὁποῖον φέρει ἔγχρη αἵματος. Ὁ Καρακάς γνωρίζει καλὰ τὴν αἰτίαν... Εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκυλίσθη πρῶτος εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν, μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος. Ὁ δευτέρος, ὁ ὀλιγὸν νεώτερος, κοντότερος καὶ λεπτότερος, χωλαίνει ἐλαφρῶς. Εἶνε ὁ πλοίαρχος Χάρρου Τζήνφοκ. Ὁ Ἕλληνας, βεβαίως πλέον, ἡ σκεδόν, ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμῃ με κακούργους, ἀποφασίζει νὰ τοὺς πληροσφορήσῃ. (Ἐπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ δένδρον τοῦ κρεμασμένου

Τὸ δένδρον αὐτὸ εὗρισκεται εἰς μικρὸν δάσος, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Μπήνφορ. Περιεργότατος εἶνε ὁ κορμὸς του, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου σχηματίζονται δύο χερσὺ λίαι ὡς ὑδρίας. Ἀπὸ τὸ δένδρον αὐτὸ, τῷ 1820, ἐκρεμάσθη κάποιος περιδότητος κακούργος καὶ ἐκτοτε εἰς τὸν τόπον ὀνομάζεται «τὸ δένδρον τοῦ κρεμασμένου».

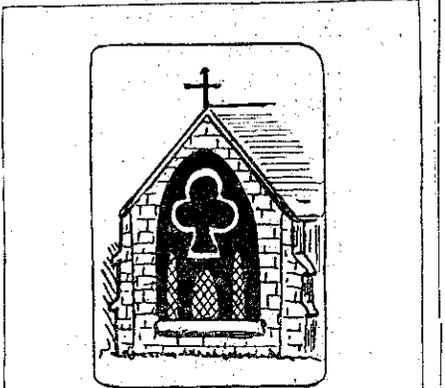
Περίεργη γάστρα

Ἐνας σιδηροδρομικὸς φύλαξ, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μελοῦνου (Γαλλία), ἐφύττευσε μίαν τριανταφυλίαν εἰς ἓνα παλαιοπάπουσσο. Ἡ παράξενη αὐτῆ γάστρα, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εὗρισκεται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ οἰκίσκου τοῦ φύλακος, καὶ εἰ ἐπιβάται τῶν

ἀμαξοστοιχιῶν ποῦ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν βλέπουν με πολλὴν περιέργειαν.

Ἐυκόλη Ζωγραφικὴ

Ἀπὸ κάθε τραπουλόχαρτον εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε μίαν εἰκόνα (ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰς σιγοῦρας), ἐάν χρησιμοποιήσετε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν καὶ τὴν συμπληρώσετε με τὴν πένναν σας ἢ με τὰ πινέλα σας. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ, εἶνε ἓνας ἄσσοις σπαθί, ὁ ὁποῖος συνεπληρώθη καὶ μετεβλήθη εἰς πρόσψιν ἐκκλησίαν.

Ἄλλὰ θὰ σᾶς δώσωμεν, πρὸς ὀδηγίαν, καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[*Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Σηνητευμένου Γυμνασιολοῦ]]

Α	ΠΑ	ΡΩ	ΑΟΝ	ΒΕ
ΠΕ	ΘΗ	ΝΟΝ	ΡΙ	ΤΡΟΥ
ΝΟΝ	ΛΙΣ	ΝΑΙ	ΟΙ	ΛΙ
ΔΙ	ΣΙ	ΜΗ	ΡΟ	ΠΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαί, ὡστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα ἑξ πρωτεύουσῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταίη τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐδουάρδου), συνοδῶσιν τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Δύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 32ου φ.

Γαλλία, Ἀγγλία, Ἰταλία, Ἰωσσία, Ἀυστρία.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ Β

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

Λέγουν πως ηδραμε τας προλήψεις μόνον για να μάς γίνεται η ζωή πιο άσχημη και με περισσότερες φροντίδες. Δεν θέλω να 'πώ, πως έχον έντελώς άδικο μου φαίνεται μόνον πως δεν μποροϋμε να το 'πούμε για όλες εινε και μερικες που μάς δινουν στιγμες εϋτυχισμένες και μάς χαρίζουν εμμορφες ελπίδες. Μιά τέτοια εινε η πρόληψις που έχει ο άπλος λαός για το τριφύλλι, όταν και εινε άρκετα άπάνιο - εϋρεθη με τέσσερα φύλλα: Πιστεύον ότι φέρει εϋτυχίαν.

Ίσως δεν λείει πάντα την άληθεια ο μικρός αυτός προφήτης, πρέπει όμως να όμολογήσωμε, ότι αιθανόμεθα κάποια χαρά, όταν μάς τύχη ναδρωμε κανένα. Νά, λοιπόν, που άληθεύει έν μέρος, την ίδια μάλιστα στιγμή, η προφητεία του. Εινε και αυτό κατ'ή!

Την περασμένη άνοιξη καθώμουν μία μέρα σ' ένα πάγκο του κήπου μας. Στην αντίκρυνη κόχη μία παπαροϋνα κατακόκκινη μου έκουνοσε το χαριτωμένο φωνητάτο κεφαλάκι της, σαν να με προσκαλοϋσε μ' άρεσει πολύ το λουλουδι αυτό κα' έτρεξα να το κόψω. Ήταν η πρώτη που έβλεπα. Έκει σε μία ριζα τριφυλλιών, φυτρωμένη σιμά της, ηδρα δυο τετραφύλλα. Με πόση χαρά, Θεέ μου, τ' άρπαξα. Πόσας ύποσχέσεις, μου έφαινετο, ότι μου έδιδαν.

Ύστερα από λίγον καιρό μιλούσαμε στην ίδια θεά με μία φίλη μου, που αγαπώ πολύ. Επρόκειτο να φύγη και η μαστα και η δυο λυπημένες. Έσκεπτόμουνα να της δώσω κάτι για άνάμνησι.

Έκει που σκοτισμένη ναδρω το κατάλληλο δώρο, έπαιξα το ρολόγι μου, το άνοιξα μηχανικάς από την αντίθετη πλευρά. Αισθάνθηκα κάτι, που έπεσε στο χέρι μου ελαφρά, σαν να μ' έχαίδανε: Ήταν τα δυο τριφύλλα, που ελγα κλείσει εκεί τα έπηρα πάλι με προσοχή, έβαλα το ένα στη θεά του και έδωσα το άλλο της φίλης μου με την εϋχή και ίσως με την πεποίθησι, ότι θα φανή σ' εκείνην η μαγική του δύναμις.

Γιά δευτέρα φορά η πρόληψις μου έφρανε χαρά και παρηγορία για τον χωρισμό μάς, με την έλπίδα που μουδινε, ότι το δώρο μου θα καθιστοϋσε εϋτυχισμένο ένα αγαπητό μου πρόσωπο.

Έχω της Καρδιάς

Η ΓΗΡΑΙΑ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Έξω από την πόλιν μας ύπάρχει μία τρισμείστος γηραιά πλατάνος. Πόσα έτη άριθμει, ουδεις γνωρίζει. Έχει σχήμα στρογγυλωτάτον, κανονικάτον. Ο χρόνος και ο κεραυνός της έφείσθησαν και ίδου αυτή σημερον ύψωνει ψηροφάνως την κορυφήν της, σχεδόν προσαϋούσαν τα νεφρη. Αι άκτινες του ήλιου δεν δύνανται να εισδύσουν διά του πυκνού της φυλλώματος, η δε σκιά της διαγράφεται την νύκτα επί σελινοφαντι-

στον εδάφους ως μέγα άπληθητικόν φάντασμα. Υπό την σκιάν της γηραιάς πλατάνου αναπαύονται οι διαβάται. Οι χωρικοί κατά το θέρος κοιμώνται υπό το πυκνόν αυτής φύλλωμα. Η πλατάνος τούς προφυλάττει, ο δε ψιθύρος της εινε μυστηριώδης φωνή φιλοστόργου μητρός.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Μέσα στις νύχτας Την ήρεμη γαλήνη Που το σκοτάδι χύνει Κοιμούντ' οι δρόμοι. Αποσταμένοι Απ' την μέρα τή ζάλη Απ' του κόσμου την πάλη Κοιμούντ' άκόμη.

Ός περα άτέλειωτοι Σάν γίγαντες πελώριοι Στις γής γέρουνον πανώριοι Την κρύα άγκάλη. Η νύκτα επάνω τους Πέπλο διάπλοτο άπλώνει Που σαν γλωμ σεντόνι Τους περιβάλλει.

Απαλά σηκώνεται Δροσάτ' άγέρι γύρω Δες και εινε το μύρο Τ' άνασσαμού τους.

Στά ούράνια κρέμεται Όλοφωτη η σελήνη, Καντήλι που φως χύνει Στους δρόμους τούτους. Μακριά άκούω Να κτύπονε σδυσμένες Οι καμπάνες θλιμμένες Σε μία εκκλησία.

Παραπονιάρα Η φωνή τους δεν άλλάζει, Σάν ναυούρισμα μοιάζει Μέσ' στην ήουχλα.

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΦΕΥΓΕΙ

Όταν θα φύγης και πάλι. Πάλι θα σε χάσωμε κάμποσο καιρό. Πάλι θα κινδυνεύσης. Δεν θυμάσαι τί έτράβηξες στο άλλο ταξείδι; Αφισε πιά την άπιστη θάλασσα, αφισε την, Νικόλα μου, να ζήσης. Δεν με λυπάσαι τη γρηά, που εινε λίγα τα φομιά μου άκόμη, και θέλεις να μου φύγης και πάλι, παιδί μου; Εσού είσαι το μονάκριβο στήριγμα του σπαιτιού μας που το έρημωσε η θάλασσα. Μη φύγης: Νά ζήσης παιδάκι μου... Αυτά λέγει με τρέμουναν φωνήν και δάκρυα εις τους οφθαλμούς η γοαία μητέρα του ναύτου, ο όποιος μετ' όλιγον

θά φύγη και θ' άρχιση πάλιν τα μακρονα ταξείδια του. Και η καρδιά της γοαίας μητέρας οπαράσεται, που συλλογίζεται ότι ο μόνος σίντροφος που της μένει, η μόνη της παρηγορία, το μόνον της στήριγμα εινε αυτό το μονάκριβο παιδί, όποτε από τόσους συγγενείς, άνδρα, γιουούς, αδελφούς, όλους ναυτικούς, που ειχε. Και αυτό τώρα το παίρνει η θάλασσα, διά να τον κρατήσει ίσως για πάντα, όπως και τους άλλους...

Ο ναύτης περιλυτός, με βαρυνθυμιαν στέκεται συλλογισμένος. Η ψυχή του διαζέεται. Νά φύγη η να μη φύγη; Αλλά δεν είμπορε να μείνη. Η θάλασσα έχει μαγνήτην, τον σύρει και αυτός άνισχυρος την άκολουθει.

Μάννα μου, δεν μπορώ να μείνω. Δόσε μου την εϋχή σου, να πάω στο καλό. Μη λυπάσαι, πάλι θα γυρίσω, όπως και άλλοτα. Ξέρω τον πόνο της καρδιάς σου, μα δεν μπορώ να κάνω χωρίς τη θάλασσα. Αντίο, μάννα, καλήν άντάμωσι.

Η γοαία δεν ήμπορεί να επιβάλλη την θέλησίν της, το βλέπει ότι εινε γραμμένον ν' άγκαλιόση και αυτόν η θάλασσα. Και με τρέμοναν χείλη μόλις ψιθυρίζει: - Σύρε στο καλό παιδί μου. Η Παναγιά να σε φυλάη.

Και ο Νικόλας φεύγει. Αλλά θα επιστρέψη. Διότι η εϋχή της μητέρας του τον φυλάττει. Η Παναγία προστατεύει τον όρφανόν ναυτικόν. Και θα επιστρέψη προς μεγάλην χαράν της άπαρηγορητου μητέρας του.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Κατά τινα Ρωσικόν μύθον, εις φιλάργυρος έπεσεν έντός φρεάτος. Χωρικός διασχόμενος τον ειδε και έτρεξε να τον σώση. Δός μου το χέρι σου, εφώναξε προς τον φιλάργυρον, να σε τραβήξω. Αλλ' εκείνος, μόλις ήκουσε ότι πρόκειται να δώση, ούτε έκινήθη από την θέσιν του και εκινδύνωνε να πνιγθ. Τότε ο χωρικός ήλλαξε την φράσιν του και ειπε: «Πάρε εδώ το χέρι μου!» Και ο φιλάργυρος με προθυμιαν ήρπασε την χείρα του χωρικού και εσώθη. Ο φιλάργυρος προθυμώς παίρνει, αλλά δεν δίδει ποτέ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η εϋγένεια του Τοτού. Ένας επισκέπτης του λέγει: - Σου έφερα καραμέλες, αλλά θα σου τις δώσω όταν θα φύγω. - Ε, καλέ! άπαντα ο Τοτός: δόσατε μου της τώρα και έπειτα φύγετε! Έστάλη υπό του Παμφός.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ίδε φυλλάδιον 18ον, σελ. 147.

Η μεγαλύτερα δυσκολία του προς μετάφρασιν κειμένου ήτο... η εύκολία του. Δηλαδή η άπλοτης του. Έχρησάτο πολλή δεξιότης, διά να μη καταντήσουν στρυφνά και σκολαστικά; αι μικρά εκείναι, κοιναι και ξεραί φράσεις του. Διά τούτο έπρεπε να μεταφρασθόν εις την γλώσσαν της καθημερινής όμιλίας. Χωρίς επιτήδευσι, χωρίς δυσνοήτους λέξεις και χωρίς πολυπλόκους συντάξεις. Όπως τας έγραψε και ο Τολαστό, ο όποιος με το κρημάτι αυτό άπειθώνεται όχι προς τους σοφούς, αλλά προς τον λαόν, προς τους χωρικούς, προς τα παιδιά.

Οι περισσότεροι φίλοι μου το μετέφρασαν τόσο λογικωτατίστικα, ώστε οι άπλοι άνθρωποι δεν θα ήμποροϋσαν να το έννοήσουν χωρίς λεξικόν. Αφίνω τώρα τα μεταφραστικά λάθη που έκαμαν πολλοί! (έκεينو με γ: το αά son gré, το όποιον σημαίνει κατά βούλησιν, κατ' άρέσκειαν, όπως θέλει, πόσοι όλιγοι το μετέφρασαν ορθώς!) Πέριαιται περι του ύφους: έν γίνεη και της γλώσσης. Καί αν έπρότιμα απ' όλας την μετάφρασιν του Ρημαγμένου Κρούσοβου, εινε προπάντων διότι έχει το ύφος άπλοϋν και μίαν γλώσσαν όμιλουμένην, ούτε άρχαίζουσιν σχολαστικήν, ούτε πάλιν έντελώς δημώδη.

Τοιαύτην κατάλληλον γλώσσαν μετεχειρίσθησαν και μερικοί άλλοι, αλλά τους ύπέβηζον τα μεταφραστικά των λάθη. Άλλοι άπεναντίας, αν και γράφοντες σχολαστικά, έρχονται εις καλήν θέσιν διά την ορθότητα και την άκριβειαν της μετάφρασεως των.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρημαγμένον Κρούσοβο, [15Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ανασταίος Τηληγάδης, [12Ε]. - Ελληνική Θεότης, [12Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δωδωναίος, [10Ε]. - Ελένη Αθανασάκη, [10Ε]. - Εξόριστος Ανθίς, [9Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8Ε] εις έκαστον:) Κάμπος. - Στέλις. - Νίκη. - Βάρκα του Κυράνη. - Μπαρμπα-Γεώργος. - Ιδιόμοπος Σανθούλα. - Ομηρός. - Αθανάσιος Διάκος. - Αεροναυτοπούλα. - Μητροική Στοιχη. - Σανθή Μουμου. - Νησάκι των Ιωνίνων. - Εθνική Σημαία. - Κρητη κοινούλα. - Φοιτητική Συντροφία. - Ελληνικόν Σίφος. - Κορίνα. - Φλογέρα του Βασιληά. - Βεναντινός Αετός. - Ασύμματος Τηλέγραφος. - Ενδύξος Ιωλκίς. - Χάων.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [5Ε] εις έκαστον:) Ενδύξος Στρατιώτης. - Χίων των Λευκών Όρειών. - Νέλλε. - Φωφώ Ν. Τοζόν. - Γυρόδεννα. - Παμφός. - Σοφός Νέστορω. - Ροιαντικ' ν Σκόφωος. - Σωφραζέται. - Αιματοβουτης. - Ελληνική Σημαία. - Μενέλαος Η. Ροδλής. - Αιματοβαμμένο Ελληνικό Χόμα. - Θαλασσία Αύρα. - Χαλαράμπης Ε. Σούλης. - Γενναίοςφυρη. - Ελλην. - Ανδισιάνη Ανγαριά. - Μικρομέγας. - Εξόριος Βασιληάς. - Φούλι. - Έγγονος Αύτοκρητόρος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3Ε] εις έκαστον:) Στέλλα Βιολάντη. - Δόρις Α. Αμοιραδάκης. - Σημαιοφόρος Έλλην. - Αγροολούονδρ. - Ασπρος Κόρακας. - Μυστικός. - Φώτος Τζαβέλλας. - Φιλεργος Χελιδόν. - Αψε-Σβύος. - Εύνηγής Ψαρός. - Ροδοπαία Ελληνοπούλα. - Β θυνή Ελληνοπούλα. - Μίτος της Αριάδνης. - Ηλικός Ανήρ. - Ανδρέας Ι. Ξενος. - Κυριακός Δεμπίνος. - Επαύραιος Πλειός. - Κρανή Νίτης. - Δειροπαθουμένη Ελλάς.

- Τοδ Κάμπος Τρελλολούονδο. - Αιδήψος. - Θριαμβεύουσα Ελλάς. - Λουκία Χαγκουιακάτον. - Άγγελος του Πόνου. - Διέφυλος Αετός. - Ηλέκτρα Π. Ιωαννίδου. - Μεσημβρινός Αστήρ. - Καρδισμαπούλας. - Αάφνης Κλωνίρι. - Αλή Μαρκοπούλου. - Δημήτριος Ν. Δημητριάδης. - Κραυεαική Αύρα. - Ηπειρωτική Έλις. - Π. Θ. Παπαηλιού. - Κασσιανή Θ. Κουρούκλη. - Ανεμώνη του Βουνοϋ. - Αλεξάνδρα Καστανή. - Της Δύσης το Ροδόχορμα. - Υποκόμης της Βραδέλωνης. - Γλυκία Έλις. - Ανδρείος Ανδρείος. - Δέσποινα Ανδρ. Χοίμη. - Ιδανικόν του Καλλιτέχνου. - Ελλάδα Όνειρεμένη.

ΕΥΦΗΜΙΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [2Ε] εις έκαστον:) Φώτιος Χ. Μουχτόπουλος. - Γεώργιος Ν. Κοτσής. - Χαρανή. - Αττική Δύσις. - Σταγόν Αρόσον. - Λορελάι. - Ειδωλον Ζωγράφος. - Γαβριέλλα Κ. Μαυράκη. - Αλκαίος. - Μελαγχολικόν Φθινόπωρον. - Βασιλισσα της Κύπρου. - Δούλη Ηπειρος. - Το Σβυστό μας Καϊδήλι. - Παγαύτης Φ. Χρησιόπουλος. - Κυδωνίτης. - Ίρις. - Διδασκαίρις Ίων. - Καίνα Ι. Μωραϊτου. - Θριαμβείων Μεγαλοιδέτης. - Ονεγον Δούλου Έληνος. - Υπερασπιστής της Ελλάδος. - Ασπρος Αραπάκος. - Μαρία Σταδοπούλου. - Πατριδα Όνειρεμένη. - Συριανή Αύρα. - Ιατρος των Ψυχών. - Καλλιέρα Μαλιαγρού. - Μοσιά. - Συριανί. - Ο Δάλη. - Δημ. Κυριαζόπουλος. - Ιωάννης Α. Σκληράκης. - Ελευθέρος Ηπειρότης. - Αθή των Ελαιδων. - Πόργην του Βενζανίου. - Ελλάς του Μ. Αλεξάνδρου. - Αμπερλίς. - Κόκκινος Βράχος. - Πνεύμα της Αντιλογίας.

Η βραβεύεσσα μετάφρασις θα δημοσιευθη εις το προσεγές. Το Ρημαγμένο Κρούσοβο παρακαλείται να στείλ ην φωτογραφίαν του, και όλοι οι βραβευέντες να όρίσουν πια τομίδα του παιδικού πνεύματος: επιθυμούν ως βραβετον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, δδός Εθνομίδου την 19 Ιουλίου 1911

ΤΑ συνθεα-συνήθη! Τ' άποειλέσματα του Διαγωνισμού δεν μάς άφίνουν πάλιν τόπον δι' άλληλογραφίαν. Όστε από λίγα λόγια ετόν καθένα και... ύπομονη!

Καλώς ετη Δούμισσα του Δάντου, την άγαπητή μου τευπέλα... στην άλληλογραφία, που έκαμε να μου γράψη δύομιση μήνας. Κ' έγω έδιάβασα αυτό το μυθιστόρημα που μου συνιστά και κάποτε θα το δημοσιεύσω.

Αμ' με άριστα θα προεδιάσθηες και σύ, αμφιβάλλεις, Βάρκα του Κανάρη;.. Προς το παρόν τα ευχαρητηρία μου στο Τρελλολούονδο του Κάμπου και να μου γράφετε.

Κ' εγω νομίζω, Είμαι Ζακυνθία, ότι το Σημά μου έπρεπε να το φοροϋν όλοι οι συνδρομηται προς διάκρισιν και αναγνωρίσιν. Αλλά... κοστίζει, βλέπεις. Ούτε εγω είμπορώ να το γαρζώ, ούτε όλοι να το αγοράζουν.

Είμαι πολύ ευχαριστημένη από τους βαθμούς σου, Αττική Δύσις. Καλή διασκέδασις ετ' Αμπελακία. Νά, ύφαιον το ψευδώνυμν που σκοπεύεις να πάρης.

Σου έστειλα τετράδια, Εδαισθητος Καρδιά. Το ψευδώνυμον που λέγεις, το έχει μία φίλη μου από την Κέρκυραν, η όποια ανταλλάσσει και Μικρά Μυστικά.

Νά και ο Αίθριος που έτελειωσε πλέον το Σχολείον και εισέρχεται εις την κοινωνικήν ζωήν. Θα επιτύχη και εις αυτήν, ως εινε βέβαιως, άρκει να διατηρήση τα προτερήματα που έδειξεν ως μαθητής.

Ευχαριστώ πολύ διά τας έγερειάς, Ίρις. Η Γ' Κλήρωσις των Δώρων θα δημοσιευθη εις το προσεγές, έλλείψει σύμερον γώρου. Ο Μ. Ναπολέον έγώρισε την πρώτην του σύζυγον Ίωσηριαν Μπωσαράν και έπήρε την Μαριάν Λουζαν της Αύστρας.

Ελλάς του Μέλλοντος, διατι θέλεις να λάβης το ύφαιόν σου ψευδώνυμον; Επιτρέπεται εάν πληρώσης μίαν δραχμήν. Τα παίγνια διά τους Ίσδομαδαίους Διαγωνισμούς στέλλονται χωριστά από τας Άσκησεις.

Δεν ενεγράφη, Ασύρματε Τηλέγραφε, ώστε είμπορεσι. Αι παρανογαί σου μου ένθυμίζον μίαν Άλλην άστειαν, ότι το πηροϋν παράγεται από το άπας ένα. Και διά το μανικέτι λέγονται ότι εινε κρानία και έτι, συνέχεια δηλαδή του μανικιού. Γελάς, έ;

Αρδσε της Πρωίας, απεριόφη ως πασίγνωστον. Τών καθυστεροϋντων λυτόν τα όνόματα δημοσιεύονται μόν εις το κατόπιν φύλλον, αλλά σημειούται έντός παρενθέσεως ο αριθμός του φύλλου, διά το όποτον ήτο η λύσις των.

Όραλα επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Μικρός Ήρωσ, Παμφός, Αεροναυτοπούλα, Αλεξάνδρος Μαυροκοδάτος, Νηρηός, Ομηρός, Διμηγόρος της Νεολαίας, Όραϊον Πήλιον, Θαλασσία Νύμφη, Ονεγον Δούλου Έληνος, και Ιδανικόν του Καλλιτέχνου (ο όποιος διά το βραβείον του, πρέπει να έλλεξη τόμον της δραχμής.)

Μεθαύριον, δηλαδή την Δευτέραν η το πολύ την Τρίτην, θα δοθη εις το θέατρον της Κυβέλης, μία νέα τριπρακτος κομωδία του κ. Γρ Ξενοπόλου (Φαίδωνος) με τον τίτλον «Χερουβείμ». Οι μεγαλύτεροι είμποροϋν να υπάγουν να την ίδου. Θα γελάσουν χωρίς ζημίαν. Δεν εινε βέβαια έργον ειδικώς διά την νεολαίαν. Αλλά σχετικώς μ' έκεινα που βλέπουν συνήθως εις τάθηναϊκά θέατρα, τάνθηνα, τάπηγορευμένα, ώ, μεγάλη διαφορά...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα μου έστειλαν τόσα πολλά, ώστε εινε άδύνατον ναναφέρω όλους τους τίτλους. Λοιπόν:

Ευχαρισται: Διάφορα έργα των: Ελληνικής Επαναστάσεως, Σημαιοφόρον Έληνος, Σκληρός Πραγματικότητος, Νηρηός, Νυμφαίος, Ελληνικόν Ίδεώδες, Δουκίσσης του Δάντου, Γλυκίας Έλλιπιδος, Λορελάι, Εθνικόν Παϊών, Παμφός, Μικρού Ηέωος, Ξεριτευμένον Γυμνασιόπαιδος, Πόργου της Βενετίας, Ελληνικής Δόξης, Ασυρόν Τηλεγράφου. Ίριδος, Αθανασίον Διάκου, Εξόριστον Βασιληά, Αίθριον, Βάρκας του Κανάρη, Ηχοός της Καρδιάς και Καρμαμπούλα. Αφίνω κατά μέρος μετάφρασεις, ανέκδοτα, παίγνια κτλ. Ή, είθεε ευχαριστημένοι; Νά ίδουμε τώρα τί θα 'ψη και ο κληρός...

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτή πάσα προσφορά μέχρι και του ελαχίστου ποσού των 10 λεπτών, προς έγγραφην άδωρον εις την Διάπλασιν, εις των ήδη συστημένων.]

ΕΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον του δου Δελτίου δρ. 1. - Νέαι εισφοραί: Επαύραιος Πλειός, λ. 50, Κρανή Νίτης λ. 50, Ηπειρωτική Έλις λ. 10, Ελληνικόν Ίδεώδες λ. 20, της Δύσης το Ροδόχορμα λ. 10, Ομηρός λ. 20, Εδαισθητος Καρδιά λ. 50, Φούλι δρ. 2,50, Ελληνική Δόξα λ. 70, Μικρός Αγγοναίτης λ. 50, Κ. Οικονομίδης λ. 50, Ελένη Διακαλάκη λ. 50, Ιομήνη Στάμον λ. 40, Κοίλα Παύλου λ. 40, Μ. Αλεξάνδρη λ. 30, Ν. Βαμβακούλας λ. 20, Σ. Αντωνίου λ. 10. -

